

Проповед на Архангелова задушница

Братя и сестри,

След грехопадението на нашите прародители, престъпили първата Божия заповед за въздържание от плода на забраненото дърво, Бог повели първите хора, а след тях и всички ние - техните наследници, да напуснем рая. И нещо повече - вкусили от забранения плод всички ние наследяваме греха, болестите, старостта и смъртта. Всички ние - потомци Адамови, а заедно с нас и цялото живо творение, цялата природа ставаме смъртни.

Затова, призвани за безсмъртие и вечен живот, ние имаме една и съща участ - след седемдесет или осемдесет години да вкусим смърт.

А което е още по-важно - тази смърт не е край, мрак, забвение - тя е врата, която всеки от нас отваря, за да премине във вечния живот или във вечното осъждане. От създание мира досега са отходили в другия живот стотици хиляди, милиони хора, сред тях са нашите предци, а един ден и ние също ще се представим пред Господа. Затова и апостол Павел казва "на човеците е отредено да умрат един път, а след това - съд".

Затова и ние християните, Христовите следовници, знаейки че имаме един-единствен живот, се стараем тук да подготвим добра отсъда в часа на Съда.

Но често добрите ни дела са нищожни, а греховете - страшни и ние прибягваме до молитвите на Църквата - земна и небесна, Съкровищница, която да се застъпи за покойните преди нас.

"Милост за даване да имаш към всички човеци, но и починалите не лишавай от милост" - съветва Иисус, син Сирахов в своята безсмъртна книга - неотменна част от Стария завет.

Какво значи да не лишаваме починалите от милост? - Значи да не спираме да се молим за тях, да записваме в църква техните имена, които свещениците произнасят, отделяйки частици от просфората в олтара и тогава знаем - лъч светлина достига до нашите покойници.

Казват, че както затвореният в тъмница очаква свиждане и се радва да се срещне със своите близки, така е и за онази душа, на

която е устроена църковна панихида и чието име е упоменато в заупокойна литургия, каквато е днешната.

И колкото сме се грижили за нашите близки приживе, толкова повече трябва да се грижим сега, когато те вече не могат да направят нищо за себе си, защото времето им за покаяние е безвъзвратно отминало. Затова, да четем Псалтир заупокой, да храним и обличаме гладни, да записваме имената на покойните на службите в църквата, особено на тези, за които знаем, че няма кой да направи тази милост. Да се молим и да просим Всемиловичия Владика, по молитвите на Майката Божия и на всички светии, да им прости прегрешенията, сторени волно и неволно.

Защото не е достатъчно да направим надгробни паметници и да печатаме некролози - грижата ни трябва да е духовна, защото починалите са души, не в материалния свят, паметниците, цветята и некролозите не променят тяхната задгробна участ.

Единствено и само застъпничеството на църквата може да даде светлина и покой на нашите починали сродници.

А дано и на нас да има кой да даде имената заупокой и да ни приготви панихида.

Мнозина се питат защо трябва винаги да има варено жито на поменната трапеза? Житото символизира възкресението, възкресението, което всички ние очакваме, възкресението, при което праведните ще посрещнат Господа на облаци, за да бъдат винаги с Него.

Да даде Господ и нашите близки, и самите ние - бедни откъм добродетели, богати на грехове, но грехове, за които сме принесли покаяние - всички да наследим обещания небесен Йерусалим, където вместо слънце сияе нашият Триединен Бог.

Амин!

2024 г.